

tullesb, kui sest agaa pulete. — Keik need
Gummala muhtlussed, mis ma suu nimi-
metasin, ei olle siis teile saattud, nenda
kui teie isse tunnistate?

Rüllatubjas. Suur Eitus Gummala-
le! Rüllap se tössi on!

Jossep. Baatke, wemad! eks ei olle
se siis mitte suur pat, kui teie sedda sünd
Gummala peale lükkate et teie waesed olle-
te: kui Gummal teid ommete feige sure
muhluste eest tännini on faltsnud! Eem-
ma, se hea taewa issa, lasseb omma pää-
tejärga vaista omimal aial, ja aīnab wihi-
ma tullosal aial, ja kossutab keik ma-wil-
jad ja romustab feige ellajat e süddant: ja
meile, temma meistlikkud lomad, peaksi-
me temma ülle nurrisema ja sünd temma
peale östma! — Oh sinna fallis taewa-
re issa, aīna meile ikka üht tännatlikko
süddant: ja aīna meile andeks keik meie
pat-

pattud ja ruminalusse eksitussed, Jēsusse
Kristusse pārrast, amen!

Kui Jossep need miimsed palve-sannad
vākis, siis olli ta jalla peale astunud, kūb-
bara peast mahhawotnud, ja omimad käed
taewa pole sūrutanud: ja piisarad tousid
temma silmi. Keik need teised mehhed, kui
remmad sedda nāggid, läks se nende süd-
damest läbbi, nemimad ei teadnud issegigi
küda neile olli sündinud, tombasid mütsid
peast mahha, ja õhkasid raskest süddamest:
seit nende süddame tuneminne andis neile
sedda tunniseust, et nemimad selle parto
süallused ollid. Übhel ürrikessel aial olli
suure waike selle rahva hingas, et ükski ei
juigend suud lahti tehha, otsego olleks äs-
titselt üks mürristamine selae taewa al-
olnud kuusda. — Pārrast sedda assus
Jossep jäalle omma kaīno otsa, ja allutas
west omma jutto sel wihil.

Jossep. Ma nāän, et iggaüks teist tun-
neb,
X 4